

[Tange.]

havde tidligere, som de i hvert fald troede, de havde, for rent ophavsretsmæssigt at optage bånd og sende ud til søfolkene. Jeg mener, det er urimeligt, at de forhindres i det. Det er da vores pligt at hjælpe rederierne, sådan at de hurtigst muligt kan komme i gang med det. Jeg tror ikke, det for selv de mindre rederier drejer sig om så store beløb, at de ikke også vil være i stand til at lave en ordning, eventuelt ved at rederierne slår sig sammen, sådan, at man løser problemerne i fællesskab.

Jeg synes, det er meningsløst, at denne sag skal trække ud og trække ud, fordi man skal undersøge alverdens ting og jeg ved ikke hvad, før det kan gå i orden med at søfolkene kan få deres fjernsynsudsendelser. Jeg har ikke noget imod, at ministeren fortsætter med sine undersøgelser, men man kan vedtage dette lovforslag. Fra den dag, det er vedtaget, kan rederierne så sende deres udsendelser ud til glæde i hvert fald for dem, der får dem. Det er meningsløst, at det skal gå ud over disse mennesker, at der måske er andre rederier, der ikke endnu er gået ind i arbejdet med fjernsynsudsendelser. Men som sagt tror jeg, at de vil følge efter.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Jeg havde egentlig ventet, at hr. Tange var kommet på talerstolen og havde takket mig og været glad, fordi jeg havde meddelt, at det ikke var spørgsmålet om ophavsretsproblemerne, der havde trukket denne sag ud, men at det, der havde været forhandlinger om, og som der havde været væsentlige forhandlinger om, var spørgsmål om distribution, om administration og om økonomi.

Jeg synes nok, at det er ganske betegnende for den dobbeltmoral, fremskridtspartiet kommer med, at her springer man let og elegant hen over økonomien og henviser til rederierne, for det kan de jo sagtens klare. Men der er forskel på rederierne, og det er rigtigt, at de store rederier måske kan gøre det, men der er også mange søfolk i mindre rederier. Derfor tror jeg, det må laves i en form, sådan at det kan komme alle søfolk til gode.

Det var den samme form for økonomisk sans, hr. Arentoft repræsenterede, idet han sagde: ja men mens vi smøler os færdig, kommer rederierne og vil slå sig sammen om en satellit.

For det første er det jo ikke ganske gratis. For det andet er det også sådan, at ikke enhver kan gå hen og lave satellitter; der kommer også færdselsregler på dette område, og det bør der også komme.

Jeg skal i øvrigt kun svare på ophavsretsproblematikken. Der kan jeg sige til fru Litten Hansen, at jeg i og for sig gerne vil komme med en redegørelse; jeg tror bare, det er for tidligt endnu. Vi får en anden afdeling med et forslag om anvendelse af undervisningsudsendelser i radio og tv, til behandling her umiddelbart efter nytår, vil jeg tro. Der sidder også en nordisk ophavsretskommission, og jeg ville godt se dens arbejde færdiggjort, før vi tog denne debat. Jeg kender nogle folk, der er meget, meget dygtige på ophavsretsproblemer, men jo mere de ved om det, jo sværere synes de at have ved at finde ordentlige løsninger. Jeg tror nok, vi skal have et godt grundlag for at kunne diskutere det som helhed.

Jeg vil gerne om det spørgsmål, som hr. Arentoft rettede til mig, om, hvorvidt jeg mente, at ophavsretsproblematikken burde løses ved, at alt hvad der kommer i radio og tv, er frit, sige: nej, det mener jeg ikke. Jeg mener, at det først og fremmest er ejendomsretten hos ophavsretsmændene i de kunstneriske organisationer, man ville angribe. Jeg mener ikke, at man kan stå og sige, at man både vil fratage kulturstøtte og fratage folk deres ejendomsret.

Arentoft (FP):

Hr. Hilmar Baunsgaard sagde, at min fremstilling af ophavsretsproblemet var for enkel, og fru Litten Hansen sagde, at vi havde gjort ophavsret til et økonomisk problem. Jeg indrømmer, at hele spørgsmålet omkring ophavsret er et meget, meget stort spørgsmål, der er meget komplekst, og det er et spørgsmål, som utvivlsomt er af økonomisk karakter. Jeg vil ikke hævde, at jeg er kunstner, men jeg nævnte et eksempel, som jeg selv har været ude for, og det er vel at betragte som en vis form for et præcedens.

Derfor mener vi, at det rigtige må være, at man forhandler sig frem til et engangshonorar med de folk, man skal have til at skrive manuskripter eller optræde i tv. Hvis ikke de kunstnere, man tilbyder at optræde, er tilfredse med denne ordning, så må man sige: det var kedeligt, vi kunne ikke bruge dig til den opgave, så